

Jeg har en Gang undersøgt det Forhold nøiere, der forelaa, da der første Gang var Strid om Grundlovens § 49 og navnlig Spørgsmaalet om at afholde ubevilgede Udgifter. Det skete den Gang, at Ministeriet blev tiltalt for Rigsretten og blev frifundet derved, at samtlige Høiesteretsmedlemmer stemte for Frifindelse, medens Landstingets Medlemmer stemte for Domfældelse. Et i Hovedstaden meget udbredt Blad lod saa i tredive paa hinanden følgende Numere Navnene offentliggjøre paa de Høiesteretsmedlemmer, som havde frifunden, til Skam og Skændsel, for at Befolkningen skulde se, hvad for en Høiesteret vi havde her — som ikke havde bedre Begreb om de første konstitutionelle Sandheder. Men jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Det forekommer mig, at det ærede Medlem havde gjort Sagen bedre Gavn ved at lade dette Punkt gaa stille hen.

Formanden: Jeg tror ikke, at der er Grund til at komme ind paa Forholdet til Rigsretten, hverken hvorledes den tidligere var, eller hvorledes den nu er, eller hvorledes den vil blive.

Naalen: Naar den ærede Taler fremhævede, at formentlig den Opfattelse, som man fra denne Side har af Grundloven, var den nye, og den ærede Talers derimod den gamle, saa tror jeg virkelig, at den Opfattelse, som vi jo kjende fra de Adresser, der ere udgaaede fra det andet Thing, fra det Parti, som det ærede Medlem har sluttet sig til, i hvilke Adresser der forlanges en Myndighed for det nævnte Thing, som Grundloven ikke hjemler, og som man ikke har gjort gjældende — end sige har kunnet sætte igjennem — før den fremkom i disse Adresser, at det er den nye Opfattelse, det er den forkerte Opfattelse og det er den, der er Grund til den hele politiske Strid. Naar der altsaa skal være Tale om, hvem der staar paa det gamle Grundlag, saa er det virkelig os. Derimod er det det ærede Medlems Meningsfæller, som have gjort den nye Opfattelse gjældende, og det er dem, som igjen har nødvendiggjort de Tilstande, om hvilke vi mene, at de paa ingen Maade ere grundlovstridige, men ligge indenfor Grundlovens Ramme. Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at man skulde nødig anføre Loven af 1853, fordi den stod i Modstrid til de nuværende foreløbige Finantslove som Dagen

til Natten, saa vil jeg kun dertil sige, at det var en foreløbig Bevillingslov, derom kan der ikke strides, og i Spørgsmaalet om, hvorvidt Praxis har anerkjendt de foreløbige Bevillingslove eller ikke, er den et uimodsigeligt Præcedens. Et andet Spørgsmaal er saa det om Indholdet af denne foreløbige Lov, om den gaar videre eller mindre vidt, men det vedkommer ikke Spørgsmaalet om Tilstedeligheden af overhovedet at udstede foreløbige Love, men kun Spørgsmaalet om, hvilket Indhold de skulle have. Hvad dette Sidste angaar, vil jeg sige, at fra en foreløbig Lov, givne for en Maaned, kan man naturligvis ikke slutte sig til, hvad der overhovedet kan blive Spørgsmaal om, at en Finantslov for et Aar skal indeholde. Den Gang kunde man nøies med at tage en rent midlertidig Lov, der hjemlede de løbende Udgifter, men dermed har man aldeles ikke afgjort, at ingen foreløbig Finantslov kan indeholde Andet og Mere, tvertimod hvad den kan og bør indeholde, er Noget, som den foreliggende Situation maa afgjøre, nemlig det, som man behøver til en forsvarlig Førelse af Stathusholdningen under de givne Forhold. Jeg paaataar derfor, at den nævnte foreløbige Finantslov er et Præcedens i Henseende til Spørgsmaalet om saadanne Loves Tilstedelighed, men i Henseende til Spørgsmaalet om Indholdet kan den ingenlunde paaberaabes for, hvad en foreløbig Finantslov kan indeholde. — Naar saa det ærede Medlem siger, at nu er man kommen til, at Regjeringen med et Partis Hjælp selv staffer sig, hvad den ellers ikke kan faae, saa siger jeg: Nei, Situationen er den, at naar Thingene ikke kunne blive enige om Finantsloven og der dog skal regjeres, er der ingen anden Udvei end Nødhjælpen efter § 25, saa maa det blive Regjeringens Sag paa sit Ansvar at tage, hvad der behøves til Regjeringens forsvarlige Førelse. — Med Hensyn til den Udtalelse, jeg fremhævede, vil jeg sige, at jeg nævnede kun een, men jeg kunde nævne flere; jeg har citeret dem i sin Tid i Nicer. Der er flere, der have udtalt sig i denne Retning, f. Ex. afdøde Biskop Monrad, har ogsaa erkjendt Tilstedeligheden af foreløbige Finantslove, og den Udtalelse fra Folkethingets tidligere Formand, som jeg citerede, lod ikke blot paa, at de vare udstedte, men der staar udtrykkelig, jeg tror at kunne huske det, ifølge den bestaaende Praxis, en Praxis, som desværre er uheldig, men som er faaet fast, kunne saadanne Love udstedes. Det var altsaa netop en Henviisning til det, som ogsaa er gjort gjældende, at den statsretlige Praxis alle-